

Bosheks

Wolvenjacht

Anneke Eising

Bosheks

Wolvenjacht

Anneke Eising

Voor Christiaan, Alexander en Richard.

Auteur: Anneke Eising
Coverontwerp: ©Anneke Eising
ISBN: 9789463987233

Meer boeken van Anneke Eising:

De Schaduwkant van het verlangen

Bloedspoor- Dreamcatcher

Doris- Negen levens

Pesters vliegen solo

Kuikens uitbroeden in de broedmachine

Zeg

Zeg Roodhaartje, waar ga jij heen?
Zo alleen, zo alleen.
Zeg Roodhaartje, waar ga jij heen?
Zo alleen.

Ik ga vliegen naar het grote bos,
Het grote bos, het grote bos.
Ik ga vliegen naar het grote bos,
Heel alleen.

Wat ga je doen in het grote bos?
Het grote bos, het grote bos.
Wat ga je doen in het grote bos?
Zo alleen.

Daar ken ik de wilde wolf,
De wilde wolf, de wilde wolf.
Daar ken ik de wilde wolf.
Heel alleen.

Ik ben niet bang voor de lieve wolf,
Ik ben niet bang, ik ben niet bang.
Ik ben niet bang voor de lieve wolf,
Ik ben niet bang.

Samen reizen wij steeds verder,
Steeds maar verder, steeds maar verder.
Samen reizen wij steeds verder.
Niet alleen.

De cover

Zoals jullie misschien wel weten, schilder ik graag. Sommige van mijn schilderijen komen terug in mijn verhalen, zoals in het boek 'Pesters vliegen solo'.

Voor de cover van dit boek heb ik een olieverfschilderij gemaakt. Dat heb ik ook bij een aantal van mijn andere boeken gedaan.

Vlucht

De lucht is donkerblauw, donkerder dan dat eigenlijk, bijna zwart. Het waait een beetje. Het zal zo'n 15 graden zijn. Een beetje warm voor een late septembernacht, maar ik zal het ermee moeten doen.

Mijn rode haar dat nog steeds lang is, ondanks het gezeur van mijn leeftijdsgenoten, wappert vrij in de frisse wind. Zonder een stevige wind kan ik dit niet. Het moet een beetje hard waaien, het liefst in combinatie met kou en een beetje vocht in de lucht. Dan kan ik zonder moeite ademen. Wanneer het te warm is, of te koud, dan krijg ik slijm in mijn longen en dan hebben mijn armen en benen het zwaar.

Zoals het vanavond is, zo moet het zijn, met een goed zicht en geen ander verkeer. Daar is waarschijnlijk de dreigende regenlucht verantwoordelijk voor, ik zie namelijk geen drones of andere radiografisch bestuurbare gadgets die niet goed tegen water kunnen. Dingen waar mensen de lucht mee vervuilen. Dingen die ik liever niet tegenkom.

Ik kan de horizon ondanks de donkere lucht nog wel zien. De kerktoeren in het centrum ook. Achter mij torent de hoge Wielanden flat ontzagwekkend boven alle gebouwen uit. De tijd begint te dringen nu. Wat ik ga doen kan ik alleen en niemand anders die ik ken. Dit is het enige waar ik in uitblink en juist dit mag ik aan niemand vertellen. Ik kan er niet eens over opscheppen. Dat is ergerlijk. Maar het bewaren van dit geheim is van levensbelang en het dus best wel waard.

Ik heet Tessa en ik heb me zoals gewoonlijk goed voorbereid. Ik draag een legging onder mijn jeans, een katoenen T-shirt, een dunne wollen trui en mijn dunne softshell jas, ik noem het altijd gewoon 'de softshell', en natuurlijk mijn groene gympen.

De softshell is natuurlijk niet echt geschikt tegen de nattigheid die geheid op mijn lijf zal achterblijven. De stof zal het vocht absorberen en dan doorlaten, totdat het door mijn trui en T-shirt is heengedrongen. Maar dat is het risico van het vak.

Even kijk ik naar beneden, voor de zekerheid, maar er zijn geen getuigen. Grinnikend laat ik me dan van het dak van het winkelcentrum vallen. Het is niet echt hoog genoeg, maar het zal net kunnen.

Ik spring naar voren, zoals een duiker bij het schoonspringen. Mijn hele lijf is zo strak als een plank. Mijn armen zijn gespreid als die van een adelaar. Mijn hoofd hef ik een beetje omhoog, mijn rug is licht gebogen. De snoekduik naar beneden zorgt er voor dat ik de grond bijna raak. Gelukkig is de geasfalteerde parkeerplaats verlaten. Rakelings scheer ik langs het toegangshek. De ijzeren tanden die recht omhoog staan, komen verdacht dichtbij. Een ervan haakt in mijn softshell. Hoger! Sneller! Het lukt!

Het lekkere, zelfs opwindende gevoel dat mij nu overspoelt als een warme golf waarvan ik wens dat hij oneindig doorgaat, duurt maar enkele seconden. Het voelt heerlijk, maar het zal nooit meer zo lekker zijn als die allereerste keer. Daarom probeer ik bij elke nieuwe sprong een nieuwe startplek te zoeken, een die om onverwachte wendingen of manoeuvres vraagt, zodat ik toch in ieder geval dat gloeiende, opwindende gevoel in mijn buik ervaar. Ja, ook daar doe ik het voor.

De wind is sterker geworden in de laatste paar minuten. Hij duwt me harder en verder omhoog dan ik van plan was. Ik laat het echter gebeuren, want ook dit voelt lekker. Het gaat net niet te hard.

Zonder die wind kan ik niets. Hij laat mij laveren tussen de schoorstenen met de ijzeren bliksemafleiders van de oude huizen die in de dure buurt staan en de hoge bomen die ik hier overal tegenkom.

Even later zweef ik over het park.

Soepel scheer ik over de toppen van de hoge eikenbomen. Ze staan hier al meer dan honderd jaar. Hun oude kruinen lijken hun dikke takken als lange armen naar de hemel te heffen, alsof ze klagen tegen de onzichtbare macht in de hemel over de vervuiling en het geweld dat ze dagelijks moeten doorstaan.

Sorry bomen, ik kan je niet helpen. Ik heb er zelf ook last van, alhoewel de lucht redelijk schoon is vanavond. Ik heb zelfs mijn mondmasker niet nodig. Het voelt daarom lekker vrij zo.

Mijn oude vliegbril heb ik op het laatste nippertje wel opgezet, anders zouden de vliegen in no time mijn oogleden dicht doen plakken.

Soms vergeet ik die vliegen en dan laat ik mijn mond in een onbewaakt ogenblik open.

Binnen enkele seconden vang ik dan vliegjes die zelfs nu nog in tornado-achtige wolkjes tot op grote hoogte op een van tevoren besloten ritme dansen. Ze zijn een makkelijke prooi voor de zwaluwen die zich niets van mij lijken aan te trekken. Die vliegjes verdwijnen voor ik er erg in heb ook in mijn keelgat. Dan hoest ik een tijdje om ze kwijt te raken. Het hoort erbij. Mij hoor je niet klagen.

“Yoehoe!”, roep ik zo hard als ik kan. De rush die ik nu voel, is niet te beschrijven. Misschien is het een beetje te vergelijken met dat lekkere gevoel in je buik dat je krijgt, wanneer je plotseling naar beneden stort, in een achtbaan dan wel. Alle stress vloeit daarmee uit mijn lijf. Alle onzin van vandaag. Alle bullshit van de wiskundeles, omdat dat mens niet kan lesgeven.

Natuurlijk is wiskunde belangrijk, maar het zou fijn zijn, als het gegeven zou kunnen worden door iemand die zelf bevlogen is van het vak.

De basisschool leek al vervelend genoeg, maar het voortgezet doet er nog een schepje bovenop. De opsluiting, elke dag weer. De routine, de opdrachten, de verwachtingen, de blindheid. Ja, ik ben in zo'n bui. Gaat wel weer over.

“Yoeheoooooooooooo!” Dit jaar is het gewoonweg prut!

Soms haat ik school en soms vraag ik me af of mijn docent, die wiskundedocent, het zelf allemaal wel snapt.

Niet aan denken nu. Je vliegt nu boven het meer. Nu gaat de luchtdruk veranderen.

Het water is koud. De lucht is warm. Je weet wat je moet doen. Hoezo is Nask mijn slechtste vak? Dat mens van Nask zoekt altijd ruzie met mij. Moet zij weten. Volgend jaar laat ik het vak sowieso vallen.

Het begint kouder te worden. Af en toe probeer ik een mistflard te ontwijken. Mijn blauwe softshell is ondertussen behoorlijk nat geworden. Mijn jeans ook en de neuzen van mijn groene gympen glimmen in het maanlicht.

Wie zegt dat een heks een bezem nodig heeft? Een bezem is voor watjes, voor groentjes. Ik vlieg al vijf jaar. Toen ik tien werd, wist ik het gewoon. Ik ben een heks, dacht ik toen ik die ochtend wakker werd. Daar had ik geen bewijs voor, maar ik dacht het gewoon, omdat ik het aan niemand kon vragen en omdat ik er geen andere verklaring voor wist. Heksen vliegen en geen andere wezens die op mensen lijken. Dus moet ik wel een heks zijn.

Ik vlieg, maar daar is dan ook alles mee gezegd. Ik wacht namelijk nog steeds op de dag dat ik speciale krachten ontdek die ik kan gebruiken. Mijn heksen bestaan kwam namelijk zonder handleiding.

Toen ik als kersverse tienjarige in mijn witte nachtpajon voor de spiegel in mijn kamer stond, zag ik vanuit mijn ooghoeken een schim. Even leek het een geest te zijn, gewoon een ander wezen. Maar toen ik beter keek, toen zag ik het.

Ik was het. Een ander kind dan eerst. Een ander wezen. Meer diepgang, meer inhoud, meer kracht. Ook daar had ik geen bewijs van, maar zo voelde het. Ik was een heks! Toen pas begreep ik al die vreemde dromen die ik had gehad. In die dromen kon ik vliegen. Ik zag ons huis van boven. En dat was gek, want we hadden geen luchtfoto van ons huis, dus hoe kon ik dat dan weten?

Inmiddels weet ik, na talloze vluchten dat mijn dromen klopten. Hoe het kan, mag Joost weten. Ik kan dus alleen vliegen en niet toveren ofzo. Ik ben verder ook niet helderziend. Niet dat ik weet tenminste. Ik heb wel voorgevoelens. Die komen vrijwel altijd uit. Ik moet ze alleen nog beter leren te begrijpen, ze leren te sturen om ze voor mij te laten werken. Maar dat komt nog wel. Eerst moet ik het vliegen nog beter onder de knie zien te krijgen.

Nu vlieg ik boven een meer. Ik ben verder dan eerder. En dus voel ik een nieuwe spanning. Ik hoop dat ik niet zal vallen en meteen vraag ik me af hoe diep het meer onder mij is. Ik moet er niet aan denken. Wat zal er gebeuren wanneer ik opeens naar beneden stort? Sla ik dan te pletter, zoals Floris altijd zegt?

“Als je van een hoge brug afspringt, dan val je te pletter, het water voelt dan net zo hard als beton!”

Ik moet er niet aan denken, dus vlieg voor de zekerheid wat lager, langs de oever. Ik vlieg dus nooit te hoog. Dat durf ik niet. De bovenkant van de wolken heb ik dus nog nooit gezien. Behalve toen we naar Canada vlogen dan. In een vliegtuig. Maar dat telt niet.

Aan een van de oevers staat een huis. Ik zie de contouren van een donker dak. Nog net, want het is behoorlijk donker hier, de maan heeft zich blijkbaar weer verstopt. Maar een dunne grijze wolk die zich een weg omhoog zoekt, verradt de ligging van het gebouw.

Ik wil daarheen, maar ik moet die wolk zien te vermijden, anders stik ik in de vieze walm van verbrand dennenhout.

Hout met hars. Zelfs de rook is plakkerig.

Voordat ik land, blijf ik nog even een paar minuten voor die schoorsteen hangen, met mijn armen uitgestrekt om mijn onderkoelde handen te kunnen warmen. Om optimaal gebruik te kunnen maken van de warmte van de rook, moet ik zo dicht mogelijk bij de schoorsteen vliegen. Dat is vermoeiend, stilstaan in de lucht, bedoel ik. Ik houd het nog geen drie minuten vol, dan laat ik me voorzichtig zakken op het natte, gladde dak. Het is makkelijker zo.

Dan ga ik met mijn rug tegen de schoorsteen zitten. Dit doe ik vaker. Maar wel voor het eerst op dit dak. Ik ben nog nooit zo ver gevlogen als vanavond. En nu moet ik heel stil zijn. De bewoners mogen me niet horen.

Ik kijk mijn ogen uit. Af en toe komt de maan tevoorschijn. Het matte licht helpt om beter te kunnen zien. Het uitzicht is adembenemend. Ik zit hier lekker. Mijn rug wordt al wat warm. En omdat ik honger heb, zoek ik in mijn zakken naar eten. Gelukkig zit er in mijn jaszak nog de helft van een chocoladereep die ik vanmiddag tijdens de wiskundeles heb gegeten.

De docent had het bijna door. Ik kon het nog net op tijd in mijn zak stoppen. Gelukkig heb ik altijd mijn softshell aan. De zakken zijn lekker groot. Een tas heb ik niet nodig. Ik heb mijn telefoon en mijn pasjes. En een halve reep chocola. Wat heeft een meisje van vijftien nog meer nodig?

In het donker van de avond tuur ik in de verte.

Er hangen lange slierten boven het meer. Ze hangen dicht boven het water. Mist. Dat kan er ook nog wel bij. Maar het spookachtige van de lange zilveren draden die boven het donkere, zacht kabbelende water zijn gesponnen, ontgaat me niet. Geen normaal mens zou het in zijn hoofd halen om nu, hier, op een steeds natter wordend dak te gaan zitten. Geen normaal mens zou dan dus dit mysterieuze tafereel gade kunnen slaan.

En alhoewel mijn jas behoorlijk zwaar is geworden door de natte lucht, en mijn vingers spierwit geworden zijn, want ik heb het heel koud gekregen, blijf ik zitten waar ik zit. Want wat ik nu zie, lijkt een droom.

Daar, beneden mij, op het kleine witte strandje, daar waar het kabbelende water hapjes neemt uit het toch al kleine strookje zand, daar loopt ze. Haar zilvergrijze vacht lijkt zelfs te glanzen in het licht van de volle maan. Haar staart is dik en zwaar. Hij hangt slap naar beneden. Ze voelt zich blijkbaar volkomen op haar gemak.

Haar kop is laag. Haar voorpoten staan in het water. Ze drinkt. En af en toe heft ze haar mooie kop op, om dan met gespitste oren te luisteren.

Ze weet niet dat ik hier ben, denk ik nog. Onnozele ik, want alsof ze mijn gedachten kan horen, draait ze zich ineens om. Ze kijkt meteen omhoog. Richting het huis. Omhoog naar dit dak.

Ik schrik. Ik ga staan. Ze spitst haar oren en dan heft ze haar staart wat op. Volkomen alert nu, net als ik. We staren naar elkaar. Zij kan mij beter zien dan ik haar, vermoed ik. Ik kan niet zien of haar ogen zo geel zijn als ze zeggen.

Als bevroren sta ik daar, op dat natte dak. Dan, in een impuls en geheel automatisch, hef ik mijn armen op en zet ik me hard af tegen de nok van het huis.

Mijn stramme lijf moet hard werken. Pas wanneer ik na een soort sliding het witte zand beneden me bijna aanraak, dan pas kan ik zweven.

Maar vliegen zit er even niet in. Mijn kleren zijn te nat, te zwaar. Snel zet ik mijn voeten aan de grond, ongeveer tien meter van de plek waar ze stond.

Ze is weg. Natuurlijk. Dat zou ik ook doen. Op mensen moet je niet wachten. Die zijn meestal niet te vertrouwen. Toch kijk ik om me heen. Hoopvol. Ik luister.

In de struiken aan het begin van het bos hoor ik ineens geritsel. Dat is gek. Dat hoort niet. Een slimme wolf verdwijnt snel en geruisloos.

Ik wil er heen, maar iets houdt mij tegen. In een sliert maanlicht zie ik het witte zand. Daar waar ze eerst stond, is nu alleen een lange streep te zien. Die lange streep gaat richting het bos. Wat gek!

Ik heb eerder gezocht naar sporen van wilde dieren.

Zoals die van een beer toen ik in Canada bij mijn oom en tante logeerde. Ik zag die beer toen staan. Op een zandweg. Een zwarte beer. En toen hij weg was, kon ik nergens een spoor van hem vinden, alsof hij er nooit geweest was. Het was gek, maar tegelijkertijd geniaal.

Een streep? Ik vraag me af welke zichzelf respecterende wolf een streep in het zand trekt.

Je kan dan namelijk net zo goed een pijl tekenen. Zo van: in die richting moet je zoeken. Zoek me dan, als je kan!

Even stop ik. Even laat ik me tegenhouden door een onzichtbare hand die voor mij wil bepalen wat ik nu ga doen. Maar zoals gewoonlijk overwint mijn nieuwsgierigheid het van mijn gezonde verstand. Ik bedoel, je moet in een vreemde omgeving, in het pikkedonker, zonder dat iemand weet waar je bent, helemaal in je eentje, niet op zoek gaan naar een wild dier in een onbekend, donker bos.

Dan trek je als mens sowieso aan het kortste eind. Je moet je namelijk goed voorbereiden. Informatie inwinnen. Shit! Je moet gewoon wat kunnen zien!

Het duurt niet lang, voordat ik het bos heb bereikt.
Natuurlijk hoor ik nu niets meer. Als ik een wolf was, zou ik mij ook heel stil houden. En misschien is ze allang weg. Dat laatste lijkt me aannemelijker.
Mijn hart bonst hard, toch ben ik niet bang.
Wolven zijn geen enge beesten vind ik. De wolf van roodkapje vond ik vroeger als kind ook zielig. Ik huilde dan om zijn dood, terwijl iedereen dacht dat ik huilde om die stomme Miep met haar stomme oma.
Vroeger, in de tijd van de schrijvers van de bekende sprookjes, was men bang voor wolven.
En later gingen de wolven van Europa dood. Wolven woonden in Rusland en Noord-Amerika leerde men vroeger. Maar tegenwoordig is de wolf weer terug in Nederland.
Het begon een paar jaar geleden met maar een wolf. Die verdween ook weer. Maar toen kwamen er meer en tegenwoordig leven er een paar wolven permanent in Nederland. Niet iedereen is daar blij mee. Maar de media smult ervan dat sommige mensen die wolf graag willen uitroeien, maar ook van de verhalen van vredelievende mensen die helemaal gaga zijn van het feit dat de wolf terug is. In de krant staan steeds berichten over waarnemingen van wolven in Nederland. Er zijn dus voorstanders en tegenstanders.
De tegenstanders klagen over de gedode dieren, slachtoffers, zoals bijvoorbeeld schapen. Maar als je iets weet over wolven, dan weet je ook dat ze niet zomaar een prooi doden. Dus die tegenstanders weten niet waar ze het over hebben, denk ik dan. Het zullen wel jagers zijn die de concurrentie van de wolf niet op prijs stellen.
Het klopt wat ik zeg, er is onderzoek naar gedaan. Wolven in Noord- Amerika doden alleen ten dode opgeschreven dieren. En als er al een mens aangevallen wordt, dan is dat bij hoge uitzondering.